

DON JUAN

Teaterinstruktøren Katrine Wiedemann foretager et særdeles vellykket spring til operagenren og man kan ikke mindes, hvornår man har set en mere set så sprudlende en opsætning af Mozarts klassiker.

Selve teksten virker gennemlyst på en ny og forfriskende måde, og samtlige karakterer står klart på scenen. DON JUAN er stadig en værre fyr, men så slem er han måske heller ikke, set ud fra vor tids moral. Mange af hans ofre forekommer håbløs naive og hende Donna Elvira er da en irriterende madamme, der hele tiden skal belæmre ham med sine følelser. Sådan har vi det, da vi går til pausen.

Men så udfordrer Katrine Wiedemann for alvor vores personlige moral i anden akt. Især scenen, hvor han forsøger at trænge igennem glasvægen ind til en 12-årig uskyldighed, provokerer. Og når han viser sig foragt ved at smide mad efter folk og hælde vin i håret på den stakkels Donna Elvira bliver vi alligevel forarget.

Men flot og fyrig er han altså denne DON JUAN, som Jens Søndergaard fremstiller så overbevisende - ikke mindst når han med smør på stemmen skal nedlægge sine ofre. Morten Staugaard har aldrig spillet bedre end som Leporello, der ikke har meget tilovers for sin herre, men samtidig er økonomisk afhængig af ham.

Inger Dam-Jensen bliver aftenens vokale højdepunkt som Donna Anna og Bo Kristian Jensen forekommer helt rørende som det forsømte skvat Don Ottavio, der er henvist til at servere corn flakes for ungerne, når han ikke skal hjælpe dem med lektierne.

Stakkels Liv Oddveig er som Donna Elvira bl.a. klædt i en stumpet skindfrakke med syntetisk pelskrave, der får hende til at lide en våd mynde, hvilket synes helt i pagt med den overordnede fortolkning af figuren. Så forekommer der trods alt at være flere facetter i Joachim Knops Masetto, der nok bliver taget ved næsen af DON JUAN gang på gang, men som alligevel ikke er helt idiot. Jesper Brun-Jensen har især mod slutningen autoritet som kommandanten, men bør nok afholde sig fra at åbne skjorten, mens han skal illudere som lig.

Maja Ravns nøgne hvide scenerum fungerer faktisk, selvom ikke alle forsøg på at fjerne møbler og rekvisitter fra scenen forekommer lige elegante. Men det opvejes til fulde af de skønne detaljer i iscenesættelsen og en formidabel orkesterindsats.

En i bedste forstand moderne DON JUAN - og dermed endnu en sejr for Den Ny Opera, som igen i år er på gæstevisit i Nørregades hyggelige Folketeater.